

Subotnje jutarnje zasjedanje

opći sabor

Subotnje jutarnje zasjedanje

2. listopada 2010.

Zbog vjere vaše

zahvalnost

osobna vrijednost

žrtva

služenje

opći sabor

Zbog vjere vaše

starješina Jeffrey R. Holland

iz Zbora dvanaestorice apostola

Mnogo hvala svima vama predivnim članovima Crkve... što svaki dan dokazujete u svom životu da čista Kristova ljubav »nigda ne prestaje«.

Predsjedniče Monson, cijelo svjetsko članstvo ove Crkve pridružuje se u toj velikoj himni s ovim prekrasnim zborom, i kažemo »Hvala ti Bože na proroku«. Hvala na vašem životu, primjeru, na ovoj poruci dobrodošlice na još jednom općem saboru Crkve. Volimo te, obožavamo, podržavamo. Doista, na ovom poslijepodnevnom zasjedanju imat ćemo službenu priliku podići naše ruke u znak podrške, ne samo za predsjednika Monsona, već i za sve ostale vrhovne službenike Crkve. Budući da će moje ime biti na tom popisu, dopustit ćete mi da budem toliko odvažan da se u ime svih unaprijed zahvalim za uzdignute ruke. Nitko od nas ne bi mogao služiti bez vaših molitvi i podrške. Vaša odanost i ljubav znači nam više nego što to možemo izreći.

U tom duhu moja je današnja poruka reći da mi podržavamo *vas*, da *vam* uzvraćamo istim srčanim molitvama i istim izricanjem ljubavi. Svi mi znamo da postoje posebni ključevi, savezi i odgovornosti dani predsjedavajućim službenicima Crkve, no također znamo da Crkva vuče neusporedivu snagu, doista jedinstvenu vitalnost, iz vjere i predanosti svakog člana ove Crkve, tko god da ste. U kojoj god zemlji živjeli, bez obzira kako se mlado ili nedoraslo osjećali, koliko god da vidite svoje biće kao staro ili ograničeno, svjedočim da Bog voli svakoga pojedinačno, vi ste u središtu smisla njegovog djela, a vas cijene i za vas se mole predsjedavajući službenici njegove Crkve. Osobna vrijednost, sveta veličanstvenost svakoga od vas, je razlog postojanja nauma spasenja i uzvišenja. Suprotno uobičajenom načinu govorenja danas, ovo se odnosi na vas. Ne, nemojte se okretati i gledati osobu pored sebe. Govorim vama!

Nastojao sam pronaći odgovarajući način da vam kažem koliko ste voljeni od Boga i koliko smo mi za ovom govornicom zahvalni za vas. Pokušavam biti glas samih nebeskih anđela zahvaljujući vam za svaku dobru stvar koju ste ikada učinili, za svaku dobru riječ koju ste ikada izrekli, za svaku žrtvu koju ste podnijeli nudeći nekome – bilo kome – ljepotu i blagoslove evanđelja Isusa Krista.

Zahvalan sam za voditeljice Djevojaka koje idu na djevojačke kampove i bez šampona, tuševa ili maskare pretvaraju sastanke svjedočanstava uz dim logorske vatre u jedno od najsnažnijih duhovnih iskustava koje će te djevojčice, ili voditeljice, iskusiti za svog života. Zahvalan sam za *sve* žene Crkve koje su u mom životu bile snažne poput brda Sinaj i pune razumijevanja poput brda Blaženstva. Ponekada se nasmiješimo pričama naših sestara, znate, kao o zelenom želeu, pokrivačima i pogrebnim krumpirima. No moja je obitelj zahvalan primatelj svakog od tih predmeta u jednom ili drugom trenutku, a u jednom slučaju pokrivača i pogrebnih krumpira u istom danu. Bio je to maleni pokrivač, zapravo minijaturan, kako bi povratak mog malog preminulog brata u njegov nebeski dom bio topao i ugodan kako su naše sestre iz Potpornog društva željele da bude. Hrana pripremljena za našu obitelj nakon sprovoda, dobrovoljno dana bez i jedne riječi s naše strane, primljena je sa zahvalnošću. Smijte se, ako hoćete, našim tradicijama, no nekako žene koje često ne primaju hvale u ovoj Crkvi *uvijek* su tu kada su ruke ovješene i koljena klecava.¹ One kao da instinktivno shvaćaju božanstvenost Kristove izjave: »Meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće.«²

A ništa manje ne vrijedi za braću u svećeništvu. Razmišljam, na primjer, o vođama naših mladića koji, ovisno o klimi i kontinentu, odlaze na kostolomna pješčenja od 80 kilometara ili kopaju, i stvarno pokušavaju zaspati u ledenim špiljama tijekom hladnih noći koje se čine najduljima u životu. Zahvalan sam za uspomene na moju grupu velikih svećenika, koji su se prije nekoliko godina tjednima izmjenjivali spavajući u maloj fotelji u spavaćoj sobi umirućeg člana zbora kako bi njegova stara i jednako krhka žena mogla malo odspavati tijekom posljednjih tjedana života njezinog dragog muža. Zahvalan sam za crkvenu vojsku učitelja, službenika, savjetnika i zapisničara, a da i ne spominjem ljude koji uvijek postavljaju stolove i spuštaju stolice. Zahvalan sam za zaređene patrijarhe, glazbenike, za povjesničare obiteljske povijesti, za starije parove koji polako hodaju do hrama u 5 ujutro s malim koferima gotovo većim od njih samih. Zahvalan sam za nesebične roditelje koji, možda cijeli život, skrbe za djecu s teškoćama, ponekad s više od jednog problema, a ponekad i s više od jednog djeteta. Zahvalan sam za djecu koja kasnije u životu nastoji uzvratiti bolesnim ili starim roditeljima.

A gotovo savršenoj starijoj sestri koja je pomalo uz ispriku nedavno šapnula: »Nikada nisam bila voditeljica ničega u Crkvi. Bila sam samo pomagačica«, kažem: »Draga sestro, neka Bog blagoslovi vas i sve 'pomagače' u kraljevstvu.« Neki od nas koji *jesu* vođe nadaju se da će jednoga dana imati mjesto pred Bogom koje ste vi već stekli.

Prečesto nisam uspio iskazati zahvalnost za vjeru i dobrotu tih ljudi u svom životu. Predsjednik James E. Faust stajao je za ovom govornicom prije trinaest godina i rekao: »Dok sam bio dječak... sjećam se moje bake... kako je kuhala naše slasne obroke na vrućoj peći na drva. Kada se kutija za drva pokraj peći ispraznila, baka bi u tišini... otišla van ponovo je napuniti drvima s hrpe cedrovine te bi donijela tešku kutiju natrag u kuću. Bio sam toliko bezosjećajan... [da] sam sjedio i dopustio mojoj voljenoj baki da iznova puni [tu] kutiju.« Tada je, glasom koji se gušio u osjećajima, rekao: »Osjećam se posramljeno i cijeli sam život žalio zbog svog propusta. Nadam se da ću je jednoga dana zamoliti za oprost.«³

Ako je čovjek tako savršen poput predsjednika Fausta mogao priznati svoj mladenački previd, tada i ja mogu iznijeti slično priznanje i odati počast koju sam davno trebao izreći.

Kad sam bio pozvan služiti misiju nekoć davno, nije postojalo izjednačavanje misionarskih troškova. Svatko je morao platiti cjelokupni trošak za misiju na koju je pozvan. Neke su misije bile vrlo skupe i, tako je ispalo, da je moja bila jedna od tih.

Kao što potičemo misionare da to čine, štedio sam novac i prodao osobnu imovinu da sam platim najbolje što sam mogao. Mislio sam da sam imao dovoljno novaca, ali nisam bio siguran kako će biti zadnjih mjeseci misije. S tim pitanjem na umu, ipak sam sretno ostavio svoju obitelj radi najboljeg iskustva kojem se itko može nadati. Volio sam svoju misiju i siguran sam da nijedan mladić nije više volio svoju prije ili poslije.

Zatim sam se vratio kući upravo kad su moji roditelji bili pozvani služiti svoju misiju. Što bih sada učinio? Kako da platim više školovanje? Kako da platim hranu i smještaj? I kako ću ostvariti veliki san svog srca, da oženim savršenu Patriciju Terry koja oduzima dah? Nije mi problem priznati da sam bio obeshrabren i uplašen.

Oklijevajući, otišao sam do lokalne banke i pitao voditelja, obiteljskog prijatelja, koliko je novaca na mom računu. Izgledao je iznenađeno i rekao: »Jeff, sve je na tvom računu. Zar ti nisu rekli? Tvoji su roditelji htjeli učiniti ono malo što su mogli da ti pomognu kada se vratiš kući. Nisu podigli ni centa tijekom tvoje misije. Pretpostavio sam da si znao.«

Međutim, nisam znao. Ono što znam je da je moj tata, samouki »računovođa« kako su ih zvali u našem gradiću, sa svega nekoliko klijenata, vjerojatno nikada nije nosio novo odijelo, novu košulju ili novi par cipela dvije godine kako bi njegov sin mogao imati sve to za svoju misiju. Nadalje, ono što nisam znao, a kasnije sam saznao, da je moja majka, koja nikada nije radila izvan kuće u svom bračnom životu, prihvatila posao u lokalnoj trgovini kako bi se troškovi moje misije mogli podmiriti. A ja nisam čuo ni riječ o tome tijekom moje misije. Nijedna riječ nije spomenuta vezano uz to. Koliko je očeva u ovoj Crkvi učinilo upravo što je moj otac učinio? Koliko majki, u ovo teško gospodarsko vrijeme, još uvijek radi ono što je moja majka učinila?

Moj je otac preminuo prije 34 godine, stoga ću, poput predsjednika Fausta, morati pričekati da mu se u potpunosti zahvalim s one strane. No moja draga majka, koja će sljedeći tjedan navršiti 95 godina, danas zadovoljno gleda ovaj prijenos iz svog doma u St. Georgeu, stoga nije kasno da joj zahvalim. Vama, mama i tata, i svim mamama i tatama, obiteljima i vjernim ljudima posvuda, hvala što se žrtvujete za svoju djecu (i za djecu drugih!), što im toliko želite dati mogućnost koju vi niste imali, što im želite dati najsretniji život koji im možete pružiti.

Mnogo hvala svima vama predivnim članovima Crkve, i legijama dobrih ljudi koji nisu od naše vjere, što svaki dan dokazujete u svom životu da čista Kristova ljubav »nigda ne prestaje«. ⁴ Nitko od vas nije maleno ili beznačajno stvorenje, dijelom jer vi činite evanđelje Isusa Krista onime što jest - živući podsjetnik na njegovu ljepotu i milost, osoban ali snažan prikaz u malenim selima i velikim gradovima dobra koje je on činio i života koji je dao pokušavajući donijeti mir i spasenje drugim ljudima. Mi smo neopisivo počašćeni što se možemo ubrojiti među vas u ovako svetoj svrsi.

Kao što je Isus rekao Nefijcima, i ja kažem danas:

»Zbog vjere vaše... radost je moja potpuna.

I kad izgovori te riječi, zaplaka.«⁵

Braćo i sestre, gledajući vaš primjer, iznova prisežem svoju odlučnost da budem bolji, vjerniji, ljubazniji i predaniji, milosrdniji i iskreniji – kao što naš Otac na Nebu jest i kao što mnogi od vas već jesu. Za to se molim u ime našeg Velikog Primjera u svim stvarima - Gospodina Isusa Krista. Amen.

Napomene

1.

Vidi Hebrejima 12:12; Nauk i savezi 81:5

2.

Matej 25:40

3.

James E. Faust, »The Weightier Matters of the Law: Judgment, Mercy, and Faith«, *Ensign*, studeni 1997, 59.

4.

1. Korinćanima 13:8; vidi i Moroni 7:46–47

5.

3. Nefi 17:20–21

Liahona

studeni 2010.